

РЕШЕНИЕ

№ 2267

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13848** по описа за **2019** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. II - ро от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение от 18.11.2019г., постановено по НАХД № 13664/2018 г. Софийски районен съд, НО, 6-ти състав е изменил наказателно постановление (НП) № 22-004906/29.06.2018г. на директора на Дирекция “Инспекция по труда” – С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от КТ в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ, като е намалил имуществената санкция на 1 500 лв..

Недоволен от така постановеното решение е останал касаторът [фирма], поради което го обжалва.

В касационната жалба се поддържа, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано, като се излагат подробни правни и фактически доводи в подкрепа на оплакването за допуснатите нарушения. Моли обжалваното решение да бъде отменено.

В с.з. касаторът, редовно призован, чрез адв. П. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът, редовно призован, чрез юрк. М., оспорва жалбата и моли същата да бъде

отхвърлена.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава становище, че жалбата е неоснователна.

Административен съд - С.-град, VI -ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целения с нея деволутивен и суспензивен ефект.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателствата чието съществуване са налице данни по делото, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано.

Съдът е счел, че административно-наказващият орган правилно е приложил материалния закон, като било налице извършено нарушение от [фирма], който в качеството му на работодател по § 1, т. 1 от ДР на КТ не е уредил отношенията при предоставянето на работната сила, като трудови такива с лицето Д. В. В., с което е нарушил чл. 63, ал.2 от ККТ.

Административно-наказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение № 22-004906 от 14.06.2018г., с който е установено, че при извършване на проверка на 10.05.2018г. в обект за бърза закуска, находящ се в [населено място], ул. Р., учебен корпус до бл.2 ТУ-С. и на 25.05.2018г. при извършване на документална проверка в Д"ИТ"- СО, търговецът [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е допуснал до

работа Д. В. В. с определена длъжност „продавач-консултант”, преди да ѝ предостави копие от уведомлението по чл.62, ал.3 КТ, заверено в ТД на НАП.

Посочените по-горе констатации в АУАН изцяло са възприети от наказващия орган в потвърденото НП. В него наказващият орган е приел, че нарушителят при описаната фактическа обстановка е осъществил нарушение на чл.63, ал.2 и на основание чл. 416, ал.5, вр. чл. 414, ал.3 от КТ, на [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.

Меродавно за осъществяване състава на нарушението по чл.53, ал.2 КТ е допускането от страна на касаторът да работи в стопанисвания от него обект, работник, на който не е предоставил екземпляр от сключен трудов, подписан от двете страни и копие от заверено в ТД на НАП уведомление по чл.62, ал.3 КТ, заверено в ТД на НАП. Безспорно е установено по делото, че по време на проверката – 10.05.2018г., сключеният с лицето Д. В. В. трудов договор, не е бил регистриран в ТД на НАП, като в тази съответно на лицето не било представено и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 КТ. Районният съд е изложил подробни мотиви, които изцяло се споделят от касационната инстанция, относно характера на изпълняваната дейност от посочените лице, като трудова такава.

Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано, поради което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. съгласно чл.27 е от НАРЕДБА за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.11.2019г., постановено по НАХД № 13664/2018 г. Софийски районен съд, НО, 6-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция “Инспекция по труда - С.” сумата в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: